

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Derfor kommunist ...

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: [1959]

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

*Derfor
kommunist...*

Udsendt af
DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI

Knud Jespersen
formand for
Danmarks kommunistiske Parti

I fyre år har Danmarks kommunistiske Parti, såvel i dagens kamp som i kampen for fred og socialisme, trofast kæmpet for arbejderklassens interesser. På de følgende sider kan enhver se, hvem vi er, hvorfra vi er kommet, og hvordan vi vil virkeliggøre arbejderklassens store idé, socialismen.

Dansk arbejderklasse skabte os i den tid, da andre svigtede deres interesser, for at forstærke kampen mod kapitalisme og udbytning, mod krig og militarisme.

Vort parti blev grundlagt den 9. november 1919, og vi har virket og kæmper fortsat udfra marxismens og den proletariske internationalismes sikre grundlag; heri ligger garantien for, at vi aldrig svigter i kampen for dansk arbejderklassens frigørelse, i kampen for socialismen.

Det var os, der kaldte til enhed og folkefront mod den fascistiske krigstrussel, det var os, der under den tyske besættelse rejste den sociale og nationale befrielseskamp.

Det var Danmarks kommunistiske Parti, der kæmpede for at bevare enheden og folkesamlingen fra besættelsesperioden for derigennem at virkeliggøre kravet om et frit og bedre Danmark. Det lykkedes ikke; man hånede os for dette nederlag, men det blev gennem den opretholdte deling af arbejderklassens kraft muligt for kapitalismen og dens talsmænd at lægge Danmark i NATO-lænker.

I dag er Danmark et NATO-land,

hvor højfinansens noterer rekordfortjenester, tramper på kravene om demokrati og tryghed. Oprustning og underskudshandel følges nu op af nye NATO-krav om samarbejde med tysk militarisme, oprettelse af depoter og indførelse af atomvåben.

På ny kalder vi til samling i kampen for et frit og bedre Danmark. Danmark må ud af NATO, vejen til nedrustning og uafhængighed må betrædes, vort land må støtte alle tanker om fred og afspænding og kræve, at forslaget fra den socialistiske Sovjetunion om international afrustning bliver gennemført.

Arbejdsgiverdiktaturet må brydes, fagbevægelsen gøres til klassekampsorganisationer, der ubetinget virker og handler udfra, hvad der tjener arbejderklassens interesser.

I hverdagens opgør med uretfærdigheder og for indrømmelser økonomisk, demokratisk og socialt forenes arbejderklassens kræfter. Den enhed, der her skabes, må udbygges i kampen for

I

en fælles fremtid i kampen for socialismen i vort land.

I den kamp er det godt at vide, at socialismen har sejret på en tredjedel af Jorden, og gennem socialismen har folkene forvandlet deres før tilbagestående lande til teknisk og videnskabeligt førende stater.

I Danmark vil socialismen sejre og løse alle problemer for hele vort folk. Danmarks kommunistiske Parti er det eneste våben, som arbejderklassen har i denne kamp — en styrkelse af vort parti vil bringe Danmark fremad på ny og åbne dørene for en strålende fremtid — for socialismen.

Arbejderklassens enhed er dens styrke. Christiansborg april 1956

Industriarbejderen:

Svend Nielsen

fællestillidsmand B & W

Refshaleøen

Hvis man har den opfattelse, at arbejderklassen skal gøre sig gældende i forhold til sin betydning indenfor det danske samfund og man samtidig har fulgt udviklingen i vort land, ikke mindst efter krigen, må man erkende den absolutte nødvendighed af et kommunistisk parti.

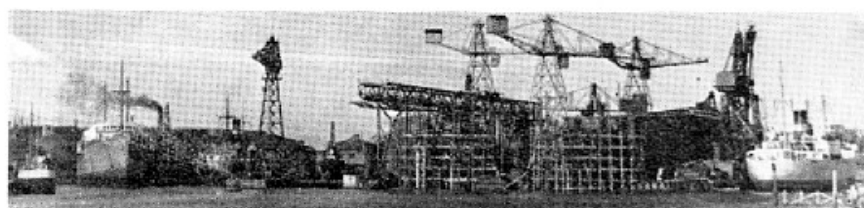
Især når man arbejder på en stor-industriell virksomhed som Burmeister & Wain, en virksomhed, hvis arbejdere var en afgørende faktor under den danske frihedskamp og hvis ledetråd i arbejdet altid var enhed og solidaritet i kampen for arbejderklassens sag, fornemmer man stærkt den latente harme over en udvikling, hidført af alle andre partier i dette land, som set fra en arbejders synspunkt stiller sig hindrende i vejen for ønsket om at arbejde i fred med mulighed for stabil beskæftigelse.

Et udtryk for denne opfattelse er i øvrigt B&W-arbejdernes mange aktioner for et udvidet handelssamkvem med de socialistiske stater, samtidig med etableringen af et stadigt stærkere samarbejde med deres kammerater i disse lande om en fredeliggørelse af Østersø-området.

Alt taget i betragtning bliver det stadig mere klart, at enhver som ønsker en ny politik i vort land til gavn for den brede arbejdende befolkning, må styrke og støtte det eneste parti, som altid og konsekvent arbejder for socialismen, der vil gøre det umuligt for enkelte privatpersoner at besidde vore virksomheder og behandle arbejderne som de lyster. Det parti som kræver Danmarks udmeldelse af NATO for derved at skabe mulighed for at stoppe det militærdilettarium, der bremser sociale fremskridt og hindrer en almindelig afspændingspolitik fra vort lands side.

Kort sagt, støtte og styrke Danmarks kommunistiske Parti.

Det er på arbejdspladserne enheden smedes

Lægen:

Ejnar Kruse
læge, Odense

Det er mærkeligt, når spørgsmålet »Hvorfor er du kommunist?« stilles, at måtte erkende for sig selv, at det er meget længe siden man har tænkt over *det*. I den grad er tilhørsforholdet indgået i ens bevidsthed, blevet en væsentlig del af en selv og har været det gennem så lang tid, at man fristes til at svare »Hvad i alverden skulle jeg ellers være?« Det vil være umuligt uden en ganske alvorlig amputation at skille sig fra alt det, der i ens ungdom og manddom har været ledetråden, ja det hvorom ens liv og personlighed vel er blevet formet.

For en ung student fra et borgerligt miljø vil det sikkert sjældent være interessefællesskabet om de økonomiske dagskrav, der knytter ham til arbejderklassen. Selv om nogle i perioder af deres studieår må arbejde for føden og også kan erfare, hvor hård kampen for tilværelsen kan være, så er det dog nok det idémæssige indhold i socialismen og den dialektiske materialismes lysende klarhed, der virker mest betagende på dem fra begyndelsen. Senere åbner der sig andre sider af den fælles sag af ikke mindre styrke og skønhed.

Da jeg som ung gymnasiast omkring 1930 blev partimedlem, traf jeg hurtigt både arbejdere og intellektuelle, og igennem årene har jeg stiftet bekendtskab med særdeles mange af disse kategorier. Åndsarbejderne satte jeg pris på både for det mod, de udviste ved at være med — for mange er det et meget stort skridt at tage — og for-

di de tilførte partilivet og kulturdebatten et værdifuldt indslag. Mange af dem er fremdeles med i vor kamp; en del har forladt os. For nogles vedkommende har det været smerteligt at sige farvel til dem, mest fordi deres afsked undertiden føltes som svig overfor noget dyrebart.

Arbejderbevægelsen og vort parti vil altid have brug for specialister, for akademikere og intellektuelle, og bevægelsen vil også fortsat virke dragende på mange af de bedste blandt dem. Det har derfor forekommet mig både uretfærdigt og uhensigtsmæssigt, når vi som det nu og da kan ske, generelt behandler dem på en noget grov og udskældende måde. De bagersvende og husmødre og andre gode medborgere, som vi også har brug for og også gerne vil alliere os med, ville vi dog næppe henvende os til på lignende vis.

Men arbejderne i og omkring partiet er dem, jeg har lært mest af, og dem jeg er størst tak skyldig. I trediverne har vi truffet hinanden i solida-

ritetsaktioner, i antifascistisk kamp, i hjælp til tyske emigranter og i partilivet. I fyrerne var det vore folk, der i kampen mod besættelsesmagten tog det største og tungeste slæb. De kammerater, jeg har samarbejdet med overalt på Fyn har givet et indtryk af arbejderklassens ressourcer og af kommunisters offervilje og styrke, som ikke kan glemmes.

Og i det sidste tiår har arbejderne og småkårsfolk på landet på ny været de utrættelige forkæmpere for den fred, der er og var så hårdt truet. I disse lag af befolkningen har fredskampen sin rod og sine bedste forkæmpere.

I den bestilling jeg har, som praktiserende læge, har man dagligt for øje, at fattigdom, uret og nød også i dag findes i rigt mål i vor »velfærdsstat«. Der er fremdeles alt for mange *børn*, der lider ondt, sjæleligt som legemligt, alt for mange *unge*, der vokser op uden perspektiv og uden sunde udviklings- og uddannelsesmuligheder og alt for mange *gamle*, der lever et kummerligt liv i ensomhed, snavs og nød.

Kommunisternes kamp for en menneskeværdig tilværelse er lige så berettiget nu som for tredive år siden.

I denne kamp har Sovjetunionen ikke alene været et inspirerende og begejstrende eksempel, men har også, da den i anden verdenskrig slog hovedmassen af Hitlers hære, ydet det største bidrag til vort lands befrielse. Dens indsats for fred, afspænding og forhandling er uvurderlig og kendt af alle. Det er godt at tænke på, at den realisering af socialismen, der finder sted i alle dens lande, for første gang i historien vil afskaffe fattigdommen, fjerne uret og vold, gøre ende på krig og afskaffe udbytningen af mennesker. Og især at vide, at det arbejde *vi* udfører er et led i den menneskelige frigørelsesproces, der finder sted overalt på Jorden. Selv om håndgribelige resultater kan være svære at se og fastholde i øjeblikket, så er vort arbejde dog en uundværlig del i den udviklingsrække, der fører til socialismen, og det er således viet den største, den smukkeste, den ædleste sag, et menneske kan give sine kræfter til.

Fuld social tryghed - også under sygdom

Læreren:

Bodil Emanuel
kommunelærerinde
København

For os, der er unge i dag, ligger der en lys fremtid inden for rækkevidde. Det socialistiske samfund, som arbejderne og ungdommen har drømt om og kæmpet for gennem årtier, er ved at blive virkeliggjort mange steder rundt om på Jorden. I alle verdensdele bryder og gærer det. I Afrika, Indokina, Amerika sætter befolkningerne deres tidligere »herrer« på porten og skaber sig bedre levevilkår.

Det vil også blive til virkelighed i Danmark. Det er Danmarks arbejdere, der i by og på land skaber de værdier, som bærer landet frem. Efter århundreders slid burde vi i dag være så vidt, at det var de arbejdere og småkårsfolk, som frembragte goderne, der også bestemmer, hvordan de skal fordeles. Tidligt lærte Danmarks arbejdere, at de ved at stå samlede i fagforeningsorganisationerne var stærke og uovervindelige.

Men historien har også vist, at kampen for socialismen intetsteds kan vinde uden at der er et parti, der arbejder i overensstemmelse med den marxistiske teori, som leder bevægelserne. Derfor har jeg sluttet mig til det kommunistiske parti. Jeg ønsker at være med til at skabe et samfund, hvor mine børn kan vokse op under gode økonomiske, politiske og kulturelle forhold. Kun det socialistiske samfund byder sin ungdom de bedste betingelser for en fri udvikling. Mine forældre havde det samme ønske, da de satte mig i verden, men de bøjede i dag

hovedet bittert og siger: » Det blev ikke i vor tid.«

Folket var forlængst blevet vundet for socialismen, hvis ikke de socialdemokratiske ledere havde svigtet de ideer, som arbejderbevægelsen blev bygget på, og som har båret den frem. I dag står disse ledere i forbund med de kapitalistiske højrepartier. Med ord og velklingende programmer søger de at vinde arbejdernes tillid, men reelt kæmper de aktivt for at bevare det kapitalistiske samfundssystem. Kun ved at arbejderklassen slutter sig sammen og bekender sig til socialismen, vil det være muligt at ændre vort samfund, så hele befolkningen får bedre levevilkår.

Den kommende generation, vore børn og unge, har ikke i velfærdsstaten Danmark gode betingelser for dygtiggørelse og udvikling. De forhold, der bydes børnene i skolen er skandaløse. Klasserne er for store; lokalemangelen bevirker, at klasserne til staidighed må vagabondere fra det ene

fremmede lokale til det andet; den store lærermangel medfører, at børnene »undervises« af skiftende vikarer; visse steder undervises endnu efter skoleloven af 1814. Resultatet er overnervøse og rastløse børn og urolige klasser. Udviklingsmulighederne mindskes. Skolen er gennem en årrække blevet misrøgtet til stadighed, fordi de nødvendige pengemidler ikke er blevet stillet til rådighed. De utilstrækkelige bevillinger var netop den væsentlige årsag til fm-skolens fallit. Trods mangler betyder den nye skolelov af 1958 en lang række forbedringer og også muligheder for en demokratisk videreudvikling. Men en forudsætning for dens gennemførelse er, at der ydes de nødvendige penge til gode undervisningsmidler, og at der fremfor alt bliver sat et omfattende skolebyggeri i gang. For fremtidens skyld er det mere nødvendigt at anvende pengene til at give den opvoksende generation en god uddannelse end til at spytte millioner i NIKE-raketter.

For en lærer er det opløftende at

Der skal bygges mange skoler endnu

se, hvordan man i de socialistiske lande tager på spørgsmålet om ungdommens opdragelse og uddannelse. På alle områder har ungdommen store udviklingsmuligheder for sine evner og interesser. Alle har lige ret til uddannelse, kun evner og anlæg er afgørende for den enkeltes muligheder. De nødvendige stipendier stilles til rådighed for de unge, så ingen ligger hjemmet til byrde. Man føler, at der aldrig er tale om, at der kan ofres for meget på skolen. Her forstår man, at den unge generation er fremtiden, at det er de unge, der om nogle få år skal overtage ledelsen og opbygningen af landet. For at de unge skal kunne gøre det på en god måde, må man nu sørge for at give dem en god opdragelse og rige muligheder for at dygtiggøre sig.

Den polytekniske uddannelse, som gennemføres i disse lande, giver børnene en teoretisk, men tillige også en praktisk viden. Skolen er knyttet fastere til det produktive arbejde, således at børnene, samtidig med at de undervises i de almindelige skolefag, får en uddannelse i et specielt fag. Over 80 procent af børnene går i disse 12-årige skoler.

For at vi her i Danmark også kan blive i stand til at give vor ungdom den samme gode opvækst, som findes i de socialistiske lande, er det nødvendigt, at Danmarks arbejdere og småkårsfolk slutter sig sammen og atter skaber den enhed, som var kendetegnet for arbejderbevægelsen i de år, hvor de store fremskridt indførtes i vort land. Sker det under ledelse af det kommunistiske parti, da vil socialismen snart være en realitet også i vort land.

Landmanden:

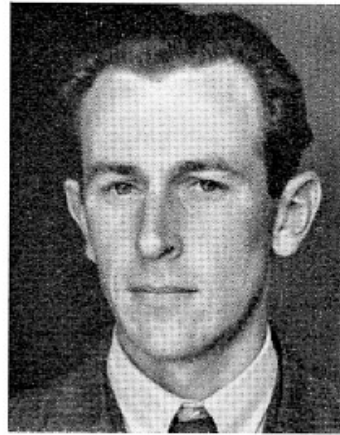
Vagn Møller
gårdejer, Ramme

Hvad vi på landet først og fremmest venter os af socialismen er, vel som andre, at blive fri for militarisme og monopolkapitalens udbytning.

På det landbrugspolitiske område er det navnlig ejendomsforholdene og den manglende udstykning, der får én til at vende sig til kommunisterne. Fra anden side tales altid om, hvor demokratisk alt udvikler sig, men forholdet er jo, at efter tres års udstykning breder de store godser sig stadig på de bedste jorder i Østjylland og på øerne,

Frit salg af landbrugsprodukter til alle sider

medens landboudommen i stort tal forlader erhvervet på grund af vanskeligheder med at få eget hjem.

Handelspolitisk tror jeg også, det havde været bedre, om vi, som kommunisterne har foreslået, havde holdt os uden for alle »planer« og blokdannelser og i stedet sagt til stormagterne i øst som i vest, at Danmark med sin store udenrigshandel ikke kan være med, men må kunne handle frit til alle sider. Den forskelsbehandling, vi har været udsat for på vore traditionelle markeder i England og Tyskland, synes jeg sandsynliggør det rigtige i denne problemstilling.

Endelig kunne en sådan politik til gavn for det fredelige samarbejde landene imellem måske føre til, at nogle af de mange penge, der går til oprustning i stedet kunne anvendes til billige lån i landbruget, til modernisering og isolering af vore stalde og til opbygning af industrier i de arbejdsløshedsrægede områder her i Nord- og Vestjylland.

Husmoderen:

Lilian Thomsen

medlem af

Københavns borgerrepræsentation

Når man hver dag er vidne til den ydmygende stilling, Danmarks kvinder befinder sig i i forhold til mændene — f. eks. både retsligt og lønmæssigt — forstår man, hvor vigtigt spørgsmålet om kvindernes fuldstændige ligeberettigelse er.

Man forstår det også, når man bare har taget én trappeopgang for at samle underskrifter, f. eks. på Schweitzer-appellen, hvor man gang på gang har fået det svar af konerne, der lukker op, at »det kan jeg ikke tage stilling til før min mand kommer hjem«, eller når det rent ud erklæres, at »det har jeg ingen forstand på«.

Sværest er det måske for de hjemmeverende husmødre, som må savne den styrke og hjælp til selvfølelse, som samværet på en arbejdsplads giver.

Det er derfor, kvindernes indflydelse i det politiske liv i vort samfund er så ringe. Til trods for, at kvinderne udgør ca. halvdelen af vælgerbefolkningen, savner de tro på og tillid til deres eget værd, så de kan øve indflydelse også direkte i politik.

På denne baggrund har jeg erkendt, at det kommunistiske parti er *kvindernes parti*. Det kæmper for vor ligestilling og forstår, at kvinden må føle sig fuldstændig frigjort og ligeberettiget, for at hun for alvor kan ikke alene føle sin ret, men også sin pligt til at dygtiggøre sig og herigennem tage sit medansvar for samfundet.

Det er velsagtens et spørgsmål om opdragelse — ja, ligefrem en forvandling der må til. Det er også et spørgsmål om at vække interesse for alt det, der foregår også uden for hjemmets fire vægge — for politik.

Selvom vi kommunister mener, at den virkelige frigørelse for kvinderne kun er mulig i et socialistisk samfund, så lægger vi ikke hænderne i skødet og lader fem og syv være lige, fordi vi lever i et kapitalistisk samfund.

Tværtimod gør vi alt for at ruske danske kvinder op til at tage selvstændige standpunkter — ikke alene når det gælder spørgsmål om svangerskabslov og enkepension, men også når det drejer sig om de store udenrigspolitiske problemer, hvoraf fred og afspænding er afhængig.

I denne omvæltningens tidsalder, hvor sommer virkelig er sommer i Danmark, og hvor ekstra sole og måner farer rundt i himmelrummet, sker der også ting, som vi alle føler gru overfor.

Hundretusinder af mødre er bange — bange for den dag, hvor mælken og grøntsagerne, hun skal give sine børn at spise, er inficerede med det dødsensfarlige nedfald fra atomsprængninger.

Vi ved, at denne frygt findes hos mange danske kvinder i dag *også hos mange, som ikke frit tør udtale sig herom*. Vi kommunister prøver ikke — som den store Bastian — at vise skræmmebilleder — men vi kalder tingene ved deres rette navn, og besmykker ikke eller tilslører den barske sandhed.

Og sandheden er jo den, at kampen for freden og kampen for kvindernes

rettigheder er kampe, som må udkæmpes hver dag. Men sandheden er også, at disse kampe ikke er håbløse — tværtimod!

Politikerne har vældig respekt for vælgerne, når de optræder i flok!

Kunne kvindernes komplekser og angst for at kaste sig ud i politik overvindes, og kunne det især åbnebaret for dem, hvilken vældig magt de udgør, så ville de — dikteret af deres sunde fornuft, ansvarsfølelse og kærlighed til familien — kunne tvinge politikerne til at betræde den vej, som ikke alene sikrer freden og hjemmenes tryghed, men også kvindernes rettigheder.

Hrustjov forelægger i FN Sovjetunionens forslag om international afrustning, der, hvis det gennemføres, vil give folkene tryghed og bedre kår

IO

Fagforeningsformanden:

Inger Gamburg

formand for Kvindeligt Arbejderforbund
afd. 5, København

Lige siden 20'ernes begyndelse har jeg lært, at skal man fastholde og fremme arbejderbevægelsens krav, må man støtte det kommunistiske parti. Er man først rigtigt indstillet på det, kan man simpelt hen ikke lade være at arbejde videre for arbejderklassens sag.

Ligelønskravet er f. eks. konsekvent blevet fastholdt og fremholdt af Kommunistisk Parti. Det må nu være på tide, at det gennemføres især med den automatisering, der finder sted. Det

Lige løn for lige arbejde

er aldeles urimeligt, at vi her i fagforeningen gennem mange år har haft en bestemt sag om en akkord, hvor kvinderne for samme arbejde kun får 2/3 af mændenes løn.

Ellers kommer vi også for langt bagefter forholdene i de socialistiske lande, hvor ligelønskravet jo er gennemført, og hvor arbejdsdagens længde nu er stærkt forkortet. Det er noget, der er af interesse for de udearbejdende kvinder, som ved siden af skal købe ind, passe huset, lave mad og sørge for børnene.

Det glæder mig også at læse om det sovjetiske afrustningsforslag. Det er en enkel og klar problemstilling. Og lad os meget snart få de atombombeforsøg forbudt, som forgifter vores mad og risikerer at ødelægge kommende generationer!

Alle unge og ældre mennesker gør vel i at støtte Kommunistisk Partis arbejde på disse områder og selv melde sig ind i partiet.

II

Landarbejderen:

Alfred Olesen
sognerådsmedlem
Nebbelunde-Sædinge

Ja, det skulle være let at besvare, hvorfor jeg er blevet kommunist. For mig at se skulle det heller ikke være vanskeligt at tage stilling for de landarbejdere, som endnu står ret fremmed overfor vort parti. Fremgangen overalt i de socialistiske lande skulle være nok til for enhver at se, hvilket system — det kapitalistiske eller det socialistiske — der er det bedste og retfærdigste. Hvorfor er jeg blevet kommunist, spørges der om, ja, lad mig så kort fortælle om det.

Som 7-8 årig dreng blev jeg sendt ud for at tjene bønder som hyrde-dreng om sommeren for at vogte kvæg, tusinder drenge både før og efter mig har prøvet det samme, allerede i denne alder begyndte udbytningen, for 25 kr. + et par træsko for en hel sommer med arbejdstid fra 5 morgen til 9 aften med én fridag hele sommeren og en ugentlig skoledag på 4 timer, sådan begyndte min tilværelse og mange andre drenge deroppe i Vendsyssel. Tja, så kunne man i og for sig slutte her, skulle det ikke være nok til at forstå, men jeg husker, vi hyrde-drenge så op til Jeppe Aakjær, vi så i ham en trofast forkæmper, i dag ser jeg op til mit parti med samme hengivenhed.

Som ung mand meldte jeg mig ind i Socialdemokratiet, fordi det socialistiske fællesskab allerede havde prentet sig i mit sind, jeg og alle vi unge arbejdere på landet troede fuldt og fast på, at de kår, som vore forældre

havde haft, totalt ville ændres, inden jeg skulle begynde som gift landarbejder. Tiden har lært os noget andet. I ca. 50 år har jeg ernæret mig som landarbejder og udbytningen af mit og kammeraternes slid herude har ikke ændret sig, endnu ligger de samme store herregårde som dengang, bondens agre har vi været med til at grundforbedre og dræne, igennem mange år har vi arbejdet i sukkerroemarkerne sammen med kone og børn i de kolde efterårsdage. Den jord, vi som unge blev lovet, er gået i glemmebogen af det parti, man som ung viede sine kræfter til. Endnu i 1959 råder næsten de samme stavnsbåndsaftige forhold (i alle tilfælde her på Lolland-Falster, hvor bonden og herremanden ejer de fleste huse, og for at få lov at bebo en sådan herlighed skal man forpligte sig til at arbejde for dem på forlangende.)

Man hører af og til landarbejdere udtale, at selv om der er meget som skulle ændres, så har vi det jo alligevel

nogenlunde, vi har jo kontrollen om vinteren, der er mange landarbejdere, der har det lange værre end vi, siges der.

Jeg har haft lejlighed til flere besøg i DDR, da vi her fra sydhavsøerne har rig lejlighed til at besøge dem. Jeg deltog for kort tid siden i en landarbejderkonference for Rostock-området, jeg blev der vidne til at se, hvorledes både de mandlige og kvindelige landarbejdere diskuterede og planlagde produktionen fremover, noget ganske fremmed for os landarbejdere, der deltog som gæster. I de ca. 50 år jeg har deltaget i landbrugets arbejde har jeg ikke lagt mærke til, at vi er spurgt til råds i så henseende, kun pukle mere og mere for at skæppe endnu mere i storbondens tegnebog; er det vanskeligt at få øje på, hvilket af de to systemer, der fremover vil blive det bærende?

Landarbejderens indflydelse på det kommunalpolitiske område står det også skidt med, såvel som det sociale område. I 22 år har jeg haft lejlighed til at beskæftige mig med disse spørgsmål, og det kunne være artige ting,

jeg her kunne fremdrage, men pladsen tillader det ikke, kun vil jeg gerne omtale den forskelsbehandling, der er imellem en landarbejder og en arbejder fra industrien. F. eks. kan en landarbejderhustru få barselhjælp i 14 dage efter fødsel a 1 kr. pr. dag, en arbejderhustru fra industrien kan få 4 uger før fødsel og 6 uger efter med ca. 7 kr. pr. dag.

Der er masser af ting at ændre herude på landet, og jeg kan ikke lade være med at udtale, at der nu i mange år har siddet socialdemokratiske landarbejdere, som har haft rig lejlighed til at gøre god fyldest i et sogneråd, men som har forsømt det, fordi de i mange tilfælde har fået en bedre stilling og så går det hele i glemmebogen. Derfor, kære landarbejderkammerater, prøv at se og tænke i socialistisk retning og find frem til trofaste kammerater, som vil være jeres forkæmpere i et sogneråd, og til slut prøv at læse den kommunistiske presse en gang imellem, dér vil I, som jeg har gjort det, finde den socialisme, vi drømte om som unge.

Igennem mange år har vi arbejdet i sukkerroemarkerne sammen med kone og børn

Lærlingen:

John Christoffersen
bestyrelsesmedlem i Malernes
lærlingeforening, København

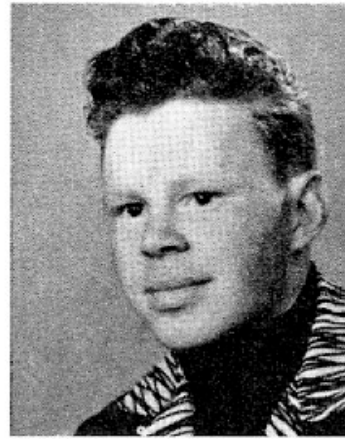
Efter 4 års arbejde i min lærlingeforening og derigennem det faglige arbejde kan jeg med overbevisning tilslutte mig socialismens ideer.

Jeg har set faglige ledere i samarbejde med reaktionære kredse undergrave og sylte arbejdernes og arbejderungdommens berettigede krav, hørt dem påberåbe sig ledelsen i fagbevægelsen med løfter om at nu skulle arbejdernes og dermed arbejderungdommens krav føres igennem, for derefter at slå bak og forhindre arbejderne og arbejderungdommen i at kæmpe for deres berettigede krav.

Indenfor mit fag (malerlærling) tog man kampen op for at gennemtvunge den mange gange lovede dagskole og dermed afskaffelse af aftenskolen.

I 19 år havde man diskuteret mulighederne for en gennemførelse af dagskolen, i 19 år havde et nedsat udvalg levet fedt på, at vi malerlærlinge krævede dagskole, da brast tålmodigheden, vi ville ikke vente længere, nu skulle der ske noget, protestindsamling efter protestindsamling, demonstration efter demonstration fulgte slag i slag, og her så man de højere socialdemokratiske faglige ledere sætte ind.

Man forsøgte med alle tænkelige midler at stoppe malerlærlingenes bestræbelser for at gennemføre en dagskole, ingen midler var for smålige, heller ikke den borgerlige presse, som altid er hjælpsom, når det gælder om at lukke munden på arbejderne og arbejderungdommen. Man forsøgte at

latterliggøre vore demonstrationer og underskriftindsamlings, man gav ungkommunisterne skyld for kun at være ude på at lave ballade og man søgte derigennem at få vendt lærlingene og ikke mindst malerlærlingene mod demonstrationerne og de øvrige kampmidler, som vi lærlinge nu engang har.

Man så Faglig Ungdom side om side med den reaktionære presse og arbejdsgiverne i et forsøg på at tæmme de utålmodige lærlinge, for at det udvalgs medlemmer, der skulle planlægge og realisere dagskolen, endnu et par år kunne leve fedt. Men deres bestræbelser på at spænde ben lykkedes ikke, lærlingene fortsatte kampen lige til dagskolens gennemførelse den 12. august 1959.

Kun den kommunistiske presse støttede os i vore bestræbelser for gennemførelse af vore krav, kun den kommunistiske ungdomsorganisation bakkede op i kampen for vore berettigede krav og det endskønt Faglig

Ungdoms og socialdemokratisk ungdoms ledere gang på gang påberåber sig arbejderungdommens solidaritet.

Kort sagt DKU er den eneste politiske ungdomsbevægelse, der støtter og varetager ungdommens problemer og derigennem kæmper såvel soldatens, arbejderens som lærlingenes kamp, og

fordi socialismen er arbejderklassens eneste vej til friheden, fri for imperialisternes militærpolitik, fri for kapitalisternes udbytning af arbejderklassen og fordi det gennem socialismen vil blive arbejderklassen, der får udbyttet af deres egen produktion og arbejdsindsats, derfor er jeg kommunist.

Demonstrationerne for dagskole gav resultat

Derfor blev de kommunister...

...Derfor blev de kommunister. Derfor søger de sammen med det kommunistiske parti at bane vej for et nyt samfund, et socialismens Danmark.

Men det første skridt på vejen må være at bringe Danmark ud af den faretruende situation, som en forfejlet politik har anbragt i os, og at sikre, at der opnås fremgang for det arbejden-

de folk, fra hvis indsats samfundets mægtige beriger sig.

En sådan ændring *må*, og den *kan* opnås, når arbejderklassen enigt og i fællesskab med andre lag af befolkningen sætter sine kræfter ind derfor.

Derfor kalder kommunisterne til samling om *en ny politik for Danmark*, hvis hovedtræk må være:

Styrkelse af freden. Danmark må af al magt støtte forslagene om international afrustning, som vil udelukke anvendelse af krig som politisk middel.

Danmark må støtte alle forslag, som kan føre til afspænding: forbud mod atomvåben, standsning af prøvesprængningerne, oprettelse af atomfri og nedrustede zoner, afslutning af fredstraktat med Tyskland o. a.

Danmark må gøre en særlig indsats for at vor del af verden ikke bliver et konfliktområde, men en fredssikret zone. Det må af stormagterne forlanges, at de giver garantier for, at Norden betragtes som et atom- og raketfrit neutralt område. Det må støtte planerne om at udvide det fredelige samarbejde i Østersø-området og modsætte sig, at Østersøen bliver gjort til et centrum for forberedelser til en ny krig. Derfor må det også ubetinget afvise alle planer om at stationere atomvåben i Danmark, oprette tyske militærdepoter og baser, stille flåden under tysk »fælleskommando« osv.

Sikring af nationens frihed og selvstændighed. Danmark kan kun sikre sig fred ved at optræde selvstændigt og ikke lade NATO-generaler og andre militarister i det fremmede foreskrive landet, at det skal afvise fredsforslag og foretage tåbelig oprustning.

Danmark kan også kun opnå økonomisk fremgang ved at sikre sig sin handlefrihed. Underkastes vi de store monopolders »fællesmarkeder« og »frihandelszoner«, betyder det en stor og stadig arbejdsløshed og økonomisk stagnation. I stedet må Danmark skaffe sig frie hænder til at handle både med øst og med vest på ligeberettigede betingelser.

Sikring af det arbejdende folks økonomiske og sociale interesser. Danmark er rigt nok til, at alle kan sikres en ordentlig tilværelse. Det er monopolernes magt, der hindrer det. Det

eneste, der nytter, er derfor, at arbejderne og folket samlet fører kravene frem.

Arbejderne må have lønforhøjelser, arbejdstidsnedsættelse og forbedringer i arbejdsforholdene på bekostning af ekstragevinster, som kapitalen skraber ind i kraft af rationalisering og forceret arbejdstempo.

Den brede befolknings købekraft må udvides, ikke begrænses. Det skaber højere levestandard og sikrer beskæftigelse. Derfor må skatterne på den jævne befolkning lettes på bekostning af militærudgifterne og statskassens store overskud.

Der må gøres indhug på monopolernes profitter. Monopolernes modstand mod en økonomisk politik til gavn for folket må brydes ved, at de sættes under virkelig demokratisk kontrol, eventuelt overtages af samfundet.

Sådan kan der både opnås sociale forbedringer, og der kan skabes respekt for arbejderne menneskerettigheder på arbejdspladserne.

I særlig grad har ungdommen, der skal føre samfundet videre, brug for en sådan fremgangspolitik. Derfor må den også sikres alle muligheder for at uddanne og dygtiggøre sig.

Når folket i fælles indsats tager fat på at lægge Danmarks kurs om efter sådanne linjer, vinder det også styrke til at gennemføre afgørende samfundsændringer. I vor tid, hvor socialismen stadig mere indlysende viser sin overlegenhed som samfundssystem, bliver det klart, at også Danmarks fremtid er socialismen.

Således kan vort lands arbejderklasse og folk forme sig sin vej til socialismen.

**Danmarks
kommunistiske Parti**
— *et parti for dig*

LAND OG FOLK
— *det socialistiske dagblad*

Pris 50 øre

LOP-TRYK

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk